

THÁNH - KINH BÁO

NĂM THỨ 6

JUILLET 1936

SỐ 65

TÒA SOẠN BÁO :

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

Xin gửi cho Mục-sư W. C. Cadman
Quản-ly Thánh-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 1p.00
Mỗi số 0p.15
Mua báo xin trả tiền trước

DÂNG MÌNH THỜ CHÚA

TRONG thời-kỳ này sóng vật-chất những toan đánh dâm đạo-tâm, sự vô-tín lăm-le đập tắt ánh thiêng của Chúa. Phải, trong thời-kỳ này người tin-đồ có con mắt sáng-suốt đều ngửa trông Đức Chúa Trời dấy lên những bậc anh-hùng đức-tin, mặc quyền-phép thiên-thượng, như *Spurgeon, Finney, Booth, Moody, Sundar Singh*, vân vân, đề lật đổ những thành-lũy vô-tín, mở một kỷ-nguyên mới-lạ cho đạo Tin-Lành. Người nhiệt-thành đối với nước Chúa đều than-thở rằng Hội-Thánh nguội-lạnh, tội-nhơn cứng-cổ, và có lẽ cũng thiết-tha cầu-xin Chúa dấy những tay truyền-đạo hùng-hồn để làm rung lại cái chơn-lý cao-sâu, thuần-túy. Song ít người nhận-biết rằng chính mình có thể trở nên những tay truyền-đạo ấy, và Đức Chúa Trời dương trông-mong mình gây nên sự-nghiệp vĩ-dại cho Ngài.

Một giây-phút đáng kỷ-niệm

CÁC nhà truyền-đạo trứ-danh đề lại những dấu-tích oanh-liệt trong Hội-Thánh xưa nay hầu hết đã trải qua những bước thiêng-liêng thăng-trầm bất-định, những cơn thất-bại cay-dắng xót-xa. Thế rồi sao một

ngày kia, thình-linh các ông ấy đổi yếu ra mạnh, thua ra thắng, lưỡng-lự ra kiên-quyết như Phi-e-rơ thuở xưa? «Chỗ rẽ» của đời các ông ấy là đâu? Bí-quyết của các ông ấy là gì?—Trong một giây-phút bị Đức Thánh-Linh cảm-động sâu-xa, bị tình yêu-thương của Đấng Christ chiến-thắng, bị tiếng rên-siết của linh-hồn hư-mất làm cho rơi lụy, các ông ấy đã sắp mình trước cây thập-tự, nghiêm-trang thề-hứa «dâng mình làm của-lẽ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời» (Rô 12: 1). Nhớ lại ông *Abraham Lincoln*, tổng-thống nước Mỹ, đi tàu gặp một trang thiếu-nữ xinh-tươi, nết-na, thùy-mị bị xiềng-xích đem bán làm nô-lệ. Chạnh niềm trắc-ân và vì lòng nhơn-đạo, ông bỏ tiền chuộc cô và giải-phóng cho. Nhưng cô sắp mình thưa rằng: «Ông đã cứu tôi khỏi ách nô-lệ, tôi xin tình-nguyện làm nô-lệ cho ông trọn đời!» Hỡi anh em yêu-dấu, Đức Chúa Jê-sus đã đổ huyết vô-tội, đổ đến giọt cuối-cùng làm giá chuộc ta, thì ta theo lẽ công-bình phải toàn-thuộc về Ngài, cả tâm-thần, linh-hồn và thân-thể, cả tài-năng, thì-giờ và tiền-của. Nhưng Ngài chẳng ép ta phải hoàn-toàn đầu-phục Ngài, chỉ nài-nỉ, khuyên-giục ta gieo mình vào cánh tay toàn-năng, toàn-ái để nhờ Ngài chủ-trương mọi việc lớn

nhỏ của đời mình. Anh em còn đợi-chờ gì mà không quyết đoạn-tuyệt với cuộc đời thiêng-liêng chìm-nổi, với những bước từng-trải thất-thường, đợi-chờ gì mà chẳng dâng mình cho Chúa?

Một duyên-cớ khiến trở bước

TẠI sao phần đông tín-đồ rụt-rè không chịu dâng mình trọn-vẹn cho Chúa? Tại sao nhiều người đã hứa làm tôi-mọi Chúa rồi lại nuốt lời? Tại sao chính anh em đã thử đi đường dâng mình trọn-vẹn mà còn trở bước? Có lẽ chính anh em trả lời câu hỏi ấy cũng được. Bồn-tánh loài người hay tìm dễ-dãi, tránh khó - khăn, thích sung - sướng, ghét sự đau - đớn, yêu hạnh - phúc, sợ hoạn-nạn. Nhưng đã đi đường dâng mình trọn-vẹn, thì phải hằng ngày vác cây thập-tự, uống cạn chén đau-thương, nên lúc bốn bề yên-lặng, Thánh-Linh kêu-gọi thiết-tha, tin-đồ vẫn tần-ngần,

nửa muốn quẳng hết gánh nặng mà theo Chúa, nửa ghê-sợ nẻo thiêng gai-góc, kỳ - khu. Áp-ra-ham bỏ quê-hương, Giô-sép mắc vòng tù-tội, Môi-se bị chống-ngịch, Đa-vít gặp bước gian-truân, Ê-li phải cô-đơn, đều vì cố-quyết đi đường của Đấng Toàn-năng chỉ-vạch. Cả đến Đức Chúa Jê-sus cũng phải long-đong khi mới lọt lòng mẹ, bị bắt-bớ từ hồi còn măng-sữa, sanh-trưởng ở chốn lều tranh vách đất, suốt đời không nẩy một nụ cười, cuối-cùng phải chịu nhục-hình trên cây thập-tự. Sứ-đồ Phao-lô cũng chịu bao phen dúi-rét, đòn-vọt, tù-tội, bắt-bớ, gian-nan, rốt lại phải máu roi, đầu

rung (xem II Cô 11 : 23-28). Nhưng mà các bậc anh-hùng thiêng-liêng ấy có một ý-chí kiên-quyết không hề dè-dối, nhận-biết rõ-ràng mình toàn-thuộc về Đức Chúa Trời và cũng thực-hành sự nhận-biết ấy, cho nên dẫu đường cùng, nẻo tận, cũng không rúng-động.

Một đời thiêng-liêng kết quả

KÌA, biết bao người đi vào đường hư-mất, ma - quỷ reo - mừng vì bắt được những mồi quý - báu, là linh-hồn tình-nguyên đầu - phục nó! Chúng ta đòi phen muốn trở hoặc đã trở hết sức bình-sanh mà cướp lại linh-hồn tội-nhơn đem về dâng cho Chúa. Nhưng lòng sốt - sắng chẳng khác lửa rom đã theo thời-gian mà tàn-tắt. Rồi chúng ta cảm thấy mình nguội-lạnh, thờ-ơ, mặc ai sa-dắm vực sâu, hồ lửa. Tình-hình này không thể dai-dẳng mãi, phải cắt đứt nó đi! Nếu Áp-ra-ham không lia-bỏ quê-hương,

SỐ NÀY LÀ MẤY?

LÀ BẢY SỐ BÁO ĐÃ LÀM BẠN THÂN-YÊU CỦA ANH EM TRONG BẢY THÁNG TRỜI. GIÁ-TRỊ THIÊNG-LIÊNG VÀ CÔNG-KHÓ CỦA THÁNH-KINH BÁO, HẸN ANH EM ĐỀU ĐÃ NHẬN THẤY. VẬY, RẤT MONG ANH EM CỐ-GẮNG GIÚP NÓ, NGHĨ NHIỀU BÀI-VỎ HAY GỎI VÈ, VÀ NHỨT LÀ KÍP THU HẾT SỐ TIỀN THIẾU MÀ TRẢ CHO, ĐỂ CHÚNG TÔI SẼ ĐƯỢC YÊN DẠ THEO-ĐUỔI CON ĐƯỜNG ĐÃ VẠCH SẴN RỒI.

Cùng chung trách-nhiệm, kể của người công, rất mong anh em bày-tỏ tác lòng doái-tưởng. Đa-tạ!—Mục-sư Wm. C. Cadman, Quản-lý Thánh-Kinh Báo, Hà-nội.

sao hay làm tớ-phụ mọi người tin? Nếu Giô-sép không đành chịu khổ, sao hay cứu cả nhà mình? Nếu Ê-li sợ cảnh cô-đơn, sao hay phục-hưng dân thánh? Nếu Đấng Christ tránh hình thập-tự, sao hay cứu-chuộc loài người? Nếu Phao-lô e-ngại lao-tù, sao hay đồn-đạo phương xa? Cả quyền-năng cao-cả, ân-diễn sâu-rộng, tri-tuệ vô-lượng của Đức Chúa Trời đương chờ-đợi làm nên công-việc vĩ-dại, siêu-phàm trong anh em và bởi anh em. Thế thì anh em hãy quí gỏi xuống, dâng mình trọn-vẹn cho Ngài ngay giây-phút này. Phước cho ai sống theo phương-lược Đức Chúa Trời đã chỉ-vạch!—D. D. T.